

U dědy

Sláva, jedeme za dědou! Děda s babičkou bydlí na dědině.

Od nás je to k nim na Moravu hodně daleko.

„Vítejte, děcka!“ volá děda na zápraží.

„Už jsme se vás nemohli dočkat.“

Babička chová Terezku: „Ta je jako andělíček.“

„Tomáši, ty jsi ale vyrostl,“ podává mi děda ruku.

„A koní se už nebojíš?“

„Já a bát se koní? To musel být někdo jiný, dědo.

Nějaký strašpytel. Já mám koně rád.“

Děda mě vysadil na koníka: „To je jinačí jízda než v autě!“

Sedím na koni a jedu. Kdepak já a bát se koně!

A když, tak jen trochu.

„A teď se pojdme podívat na krávy. Dáme jim krmení.

To víš, synku, u nás na dědině se dělá i v neděli.“

„Dědo, ta bílá kráva dojí mléko a ta hnědá kakao?“

„Ty mudrlante!“ směje se děda. „Ale málem bych zapomněl.

K čemu jsou na světě dospělí

Aby z nich byli tátové,
aby z nich byly maminky,
aby se pěkně usmáli
na toho, kdo je malinký.
Aby nás měl kdo pohladit
a vyprávět nám pohádku.
Proto jsou tátové a maminky,
aby náš svět byl v pořádku.

